

saaledes, at de fremstille den i Mod sætning til den offentlige som Skul for Uredelighed, Feighed og bedærvede Samvittigheder, saa tage de feil. Jeg maae gjentage hvad jeg alt ved Behandlingen af samme Sag paa den forrige Rigsdag udtalte, at det selv samme, som i denne Henseende kan siges om den hemmelige Stemmegivning, kan siges om den offentlige, og de ærede Herrere skulle neppe kunne modsige det. Jeg spørger saaledes mine Modstandere i denne Sag, hvad der skulde kunne afholde en Mand fra at udtale et høit Ja i samme Dieblisk, som hans Fornuft og Samvittighed siger et taust Nei, og omvendt. De ville sige ja, men saa staaer han der som en uredelig og feig Mand; aldeles vist, men han staaer som en saadan, netop igjennem den offentlige Stemmegivning og maaskee som en Følge deraf. Derfor maae de ærede Herrere ikke sige, at den hemmelige Stemmegivning er den Afstemningsmaade, hvorigjennem Uredelighed, Feighed og Samvittighedsløshed træde frem, og at den offentlige Stemmegivning er den, hvorigjennem Nabenhed, Ærlighed og Redelighed vise sig; thi jeg paa staaer, den politiske Bedrager kan bedrage ved begge Afstemningsmaader og den politiske Tassenspiller, som ganske vist altid skulde gaae hjem og lægge sig, kan igjennem dem begge gjøre sine Hofuspocus. Men jeg troer, at det ikke er paa denne Maade at Sagen skal tages og stilles paa sin Spids. Man er nemlig ikke berettiget til at mene, jeg siger, man er ikke berettiget til at mene, at en Forsamling som denne, eller en lignende skulde være saaledes sammensat, at $\frac{1}{4}$ deraf og endnu mindre dens Majoritet vilde benytte den hemmelige Stemmegivning til derigjennem at stemme for Et medens den offentlig havde talt og lovet et Andet, benytte den hemmelige Stemmegivning til derigjennem og derunder at bryde Gæd, Tro og Love. Man er ikke berettiget til en saadan Antagelse, og var man det, saa var det dermed givet, at Folket selv, hvoraf Forsamlingen er udvoret, var i sin Rod og Rjerne saa sygeligt, saa usundt og raaddent, at vi ikke vilde kunne bøde derpaa hverken igjennem den offentlige eller hemmelige Stemmegivning. Derimod

mener jeg, at vi ere ikke blot berettigede, men gjensidigen forpligtede til at antage, ikke, at vi ere Nationens Blomst, men at vi sidde her som en Forsamling af ærlige og redelige Mænd, der ikke ville bruge den hemmelige Stemme maade som politiske Kujoner eller politiske Kjeltringer, men ved Siden deraf forpligtede til at betænke, at vi ere Mænd med menneskelige Svagheder og Lidenskaber og paa mange Maader knyttede til og maaskee afhængige af Forholdene og Menneskene derudenfor. Og opfatte vi Forsamlingen saaledes, da stiller Spørgsmaalet om den hemmelige Stemmegivning sig frem, ikke som et Skjalffesjul, men som et Middel, hvorved den ærlige Mand i overordentligt vanskelige, overordentligt vigtige og overordentligt ansvarfulde Diebliske kan løsgjøre sig fra alle ydre Hensyn, kan trække sig ind i sig selv, komme til at staae alene med sig selv og sin Samvittighed; — og derved kan aldrig hverken Sandhed eller Ret eller Friheden lide. Jeg veed nu vel, at mine ærede Modstandere paa staae, at den brave og redelige Mand, ikke trænger til en saadan Tilbagetrækket. Jeg har den allerstørste Respekt for de ærede Herrers Mod, men jeg tillader mig ligefrem at udtale, at de ærede Herrere vel kunne kjende sig selv i Dag, neppe med Hensyn til de Dage, der komme, og under alle Omstændigheder kjende de ærede Herrere slet ikke sig selv og deres Mod, i Forhold og Stillinger, som dem, hvorom her er Tale; thi i denne Henseende ere vi alle, mere eller mindre naturligtvis, Børn. Dersom det ikke vilde blive anseet for alt for smagløst og maaskee for profant, vilde jeg henstille til Forsamlingens, og navnlig til mine ærede Modstanderes Overveelse, om det ikke kunde være godt, i et Dieblisk som dette, at tænke med nogen Odmuyghed paa ham, som fornægtede sin Herre og Mester 3 Gange, medens Hanen goel 2 Gange. Han var hverken nogen Kujon eller Kjeltring, men en Mand saa god som saa og saa modig som endnu færre; og dog see vi ham overrasket, høiet og overvundet af ydre Omstændigheders tvingende Magt! — Dette var den ene Side af Sagen. Med Hensyn dernæst fremdeles til, at det er paa staaet, at den hemmelige Stemmegivning skulde være et Brud paa Offentligheden i det